

Horrân

Þoutník 2

Jan Dobšenský

Yorrân

Poutník – díl 2.

Gorrân

Copyright:

Autor: Jan Dobšenský

Ilustrace: Pavel Talaš

Vydal: Martin Koláček – E-knihy jedou

2016

ISBN

978-80-7512-469-2 (ePub)

978-80-7512-470-8 (mobipocket)

978-80-7512-471-5 (pdf)

Dívoké pláně

Poté, co posádka opustila Azraphel, čekaly na ni tři týdny obtížné každodenní dřiny při plavbě proti mocnému toku Lesní řeky. Jeden den jako druhý. Vstávat museli za časného jitra, aby urazili alespoň část cesty za ranního chladu. První jídlo měli až kolem poledne, kdy začínalo polední horko. Poté několikahodinová přestávka, aby přečkali někde ve stínu polední žár. Pokračovat mohli až pozdě odpoledne, když vysoké lesní stěny podél břehů vrhly na část toku řeky stín, který činil úmorné pádlování alespoň trochu snesitelným.

Kromě horka je trápilo i vlhko. Abarhil měl pocit, že už si ani nevzpomíná, kdy naposledy měl na sobě suchý oděv. V mokrému uléhali a v mokrému se probouzeli. Během dne i noci přicházely nepředvídatelné prudké lijáky, které bičovaly obrovské listy pralesních rostlin, pod nimiž se posádka snažila ukrývat před mohutnými kapkami. A to vše korunovala hejna komárů a jiné podobné havěti, která dovolovala odpočívát jen mimořádně otrlým nebo na smrt unaveným.

Velmi často je překvapila tma, která padala na tento kraj rychle a nečekaně. Dříve než připravili tábořiště a rozdělali spásný oheň, snesla se na vše kolem a vnášela do jejich srdcí obavy z neznámého a neviděného. Jen jednou museli námořníci trávit noc na člunech uprostřed řeky, protože je déšť zdržel natolik, že nestačili najít vhodné místo pro vylodění a utáboření. Ta noc se stala noční můrou, kdy ani jeden z nich nezamhouřil oka. Prales vydával tajemné zvuky, v porostech kolem břehů bylo neustále slyšet šustění listů a jednou za čas se od břehu rozběhly

větší nebo menší kruhy po hladině. Všem se v tu chvíli vybavila vzpomínka na obrovského vodního hada a hrůza jim nedovolila zavřít oči ani na okamžik.

Zásoby potravin se rychle tenčily a jediná chvíle, kdy by se mohli námořníci pokusit o jejich doplnění, byly polední přestávky. Tehdy se však snažili dohánět spánek, kterého se jim nedostávalo během noci. A tak většinou polehávali uvnitř člunů se zavřenýma očima a jen někteří se rybolovem pokoušeli získat aspoň nějakou kořist. Jediný Abarhil se vydával v doprovodu někoho z posádky, nejčastěji obou plavčků, do lesa, aby se pokusil ulovit nějakou kořist. Za celou dobu plavby se jim však pouze jedinkrát podařilo ulovit divoké pralesní prase.

Hustý temný prales v nich vyvolával pocit nejistoty a obav. Obrovské stromy porostlé liánami, jejichž koruny se ztrácely v mlžném oparu ve výšce více jak dvou set stop, nedovolovaly slunečním paprskům proniknout do nižších pater pralesa, kde v šeru hustá zmeř křovin, malých stromků a rostlin s obrovskými lopuchovými listy bojovala o každý záblesk slunce. Stálé přitímí, vlhko a nikdy nekončící zpěv lesa vytvářely pocit stálého ohrožení. Za všechny to vyjádřil Farúk: „Já se z toho nekončícího pískotu brzy zblázním. Ten les nám zpívá umíráček.“

Nedostatek spánku a tenčící se zásoby potravin nebyly jedinými strastmi, s nimiž se posádka během plavby musela potýkat. Nejbolestnější byly ztráty dalších členů posádky. Nejprve pochovali Taraha, který byl zraněn v boji s Nigany. Přestože to zprvu vypadalo, že se ze svých zranění uzdraví, námaha a obtíže plavby vyžadující na člunech každou ruku jeho stav zhoršovaly. Neustávající horko a vlhko způsobilo, že se jeho rána znovu zanítily, a i přes Abarhilovu a Oghtarovu snahu jedné noci zemřel. O dva dny později zmizel v pralese Amarsin. Doprovázeli společně s Frendinem Abarhila na lovu, vzdálil se více než obvykle a již se nevrátil. Přes veškeré úsilí ostatních námořníků, kteří jej hledali, se jej nepodařilo najít ani živého, ani mrtvého. Zda zemřel jako oběť nějakého dravce nebo skončil v nějakém močále, kterých

bylo podél řeky bezpočet, nikdy nezjistili. Po jeho ztrátě nařídil Lominas, že nikdo nebude opouštět břeh řeky a vzdalovat ze z očí ostatních členů posádky.

Za celou dobu dlouhé plavby nezahlédli žádný náznak lidského osídlení, a třebaže jejich situace byla den ode dne zoufalejší, nikdo z nich si ani slovem nepostěžoval a nestýskal si po lidské společnosti. Po zkušenostech s Nigany si již nikdo nepřál zahlédnout místní domorodce ani z dálky. Vypadalo to, že Abarhilova předpověď, že proti proudu řeky je nikdo hledat a pronásledovat nebude, se vyplnila.

Dvacátý den plavby začal les na pravém břehu konečně řádnout a kolem poledne se jim po levé ruce otevřel pohled na rozlehlou travnatou pláň. Oghlar, který kormidloval jeden z člunů, se postavil, zastínil si oči před sluncem a rozhlédl se. Potom se podíval na před ním sedícího Abarhila a v jeho hlase bylo cítit zvláštní dojetí: „Měl jsi pravdu, to je Schadarghir, země praotců.“

Břeh řeky pokrýval řídký porost, který přecházel v travnatou savanu, již v dálce rámovaly vzdálené pahorky. Friendin sedící na přídi radostně zavýskl: „Bohové, to je štěstí zase vidět obzor a slunce. Už se těším, že konečně uschnu.“

Když se čluny přiblížily na několik stop ke břehu, plácl ho Farúk sedící vedle něj radostně po zádech,

„Máš pravdu plavčíku, konečně uschneme, ale než to nastane, tak ty se ještě jednou zmáčíš. Tak neváhej, šup do vody a přitáhni nás ke břehu.“

Friendin s výskotem skočil do vody, která mu sahala sotva po pás, přebrodil ke strmému břehu, vylezl na něj a čluny přitáhl ke břehu. Když námořníci vytáhli všechny čluny na břeh a vyložili je, ponechali je vlastnímu osudu. Rozdělili se o zbytek skrovných zásob, každý si naložil tolik, kolik mohl unést. I tak zde však byli nuceni ponechat množství potřebných věcí. Bez lítosti, hnání

radostí, že přežili strastiplnou plavbu, vyrazili proti proudu nevelké říčky, přítoku Lesní řeky, na sever ke vzdálené pahorkatině, která se po prozkoumání ukázala jako zaslíbená země. Kopce převyšovaly o několik stovek stop okolní pláň a byly porostlé řídkým lesem. Protékalo zde několik bystřin a potoků a všude kolem byl vidět a cítit život. Život, jehož se nemuseli děsit jako toho pralesního a který jim pomáhal přežít. Po pláni vanul nepřetržitě svěží mírný vánek, který ochlazoval vzduch. Příjemná změna oproti nehybnému dusnému vlhku na Lesní řece.

Kraj to byl naprosto liduprázdný. Zvěř vůbec netušila, co jsou ti zvláštní dvojnožci zač a tak nebylo pro Abarhila obtížné ulovit tolik kořisti, aby se všichni nasýtili a ještě si mohli nasušit nějaké maso na další cestu.

Slunce a dostatek dobré vody a jídla vrátily posádce úsměvy do tváří a naději do jejich srdcí. Chmurné myšlenky usazené hluboko v jejich myslích se pomalu začaly trhat jako mraky na slunné obloze. Když se konečně zotavili z námahy předchozích týdnů a připravili si nějaké zásoby, bylo rozhodnuto, že vyrazí dále na sever.

Čekala je nekonečná travnatá pláň, kterou dobře popsal Nergal, když prohlásil: „Vyměnili jsme moře vody za moře trávy. Potíž je v tom, že nemáme lodivoda, který by v tomhle moři dokázal najít nějaký bezpečný přístav.“

Tráva jim zde sahala stěží ke kolenům, a tak se nemuseli obávat případných šelem, na druhé straně to snížilo jejich šanci, že by se nepozorovaně přiblížili k nějaké kořisti. Co je však začalo trápit, byl nedostatek vody. Čím dále na sever postupovali, tím méně vody nacházeli. Obloha se jen zřídka kdy zatáhla a ani z těch nejhrozivějších mraků se nespustil déšť. Začaly jim rychle docházet síly a jejich zpočátku dlouhé a vytrvalé pochody se stávaly stále kratšími.

Sedmý den pochodu našli nevelkou rokli, kde rostlo několik osamělých stromů vrhajících uprostřed poledne alespoň nějaký stín. Pod nimi se ukryli před slunečním žářem, který je nyní sužoval více než neúprosné vlhké vedro v pralese. Část mužů byla tak vyčerpaná, že odmítla pokračovat dál. Lominas, Oghlar a Abarhil se posadili do stínu pod nízký strom s mohutnou korunou tvrdých šedozelených listů. Sklíceně se dívali na vyčerpané muže, kteří se ocitali na úzké hraně mezi mdlobou a vědomím. Abarhil přerušil nesnesitelné ticho.

„Takhle už dál nemůžeme. Všichni jsou vyčerpaní. Nemůžeme bez vody pochodovat věčně. Únava nás dohání všechny.“

„Máš pravdu,“ řekl Lominas a setřel si unaveně a ztrápeně pot z čela.

„Ti starší jako Zârik nebo Gomar jsou na pokraji svých sil. Mně se taky už nejde nejsnáze. Zatraceně!“ zaklel a praštil pěstí do kmenu stromu, z nějž se odrolila vnější suchá vrstva kůry a ukázala se na omak vlhká tmavá vrstva.

„Vždyť tu někde musí být! Vidíte? Ten strom ji musí odněkud brát. A ta zvěř tam na obzoru,“ máchl vztekle rukou kamsi za okraj rokle, „přece tu nežízní, jak je rok dlouhý.“

Oghlar, který seděl nejvýše, se otočil směrem, kam ukazovala Lominasova paže. Savana kolem nich se zdála nekonečná jako moře. Na lodi by si Oghlar věděl rady, ale na souši, uprostřed nekonečné savany pod pražícím sluncem propadal vlastní bezmocnosti.

„To máš pravdu, ale jak ji najít? To netuším. Jsem lodivod, vím, jak se vyhnout útesům, ale jak hledat napajedlo podle chování zvěře, to opravdu netuším. Ale hledat ji musíme. Jít však může jen jeden z nás.“

Abarhil s Lominasem se na něj překvapeně podívali. Oghlar jen pokrčil rameny. Byl si vědom všech rizik, která toto rozhodnutí přináší.

„V mém vaku je ještě nějaká voda, kterou si ten, koho vybereme, může vzít na cestu. Co zbylo ostatním, bude muset zůstat zde. Budeme ji potřebovat všichni,“ řekl a ukázal na žalostně vypadající posádku.

Oghlar s Lominasem se na sebe podívali a oba věděli, že je jen jedna možnost, ale oba se ten rozsudek zdráhali vyslovit. Mlčení přerušil až Abarhil.

„Myslím, že půjdu já. Cítím se stále ještě docela v pořádku, a když pomínu Frendina, jsem tady nejmladší.“

Oghlar přikývl a otočil se na kapitána.

„Co říkáš, Lominasi? Já si myslím, že Abarhil má pravdu, je na tom z nás nejlépe. Má-li někdo šanci najít vodu a donést ji zpět, je to on.“

Lominas se starostlivě podíval na Abarhila. Stále se nemohl zbavit odpovědnosti, kterou vložil na jeho bedra Tharnizir. Teď však šlo o přežití celé posádky. Nikdo další není v takovém stavu, aby mohl podstoupit pochod, který může, ale nemusí skončit úspěchem. Ani on si nedokázal představit žádné jiné řešení.

„Dobře. Dobře, ale musíš být velmi opatrný,“ řekl otcovsky a položil ruku na Abarhilovo stehno. „Tvůj úspěch rozhodne o nás všech. A vodu musíš přinést nejpozději pozítří ráno. Myslím, že někteří to déle nevydrží.“

Tak bylo rozhodnuto. Abarhil se bez dalších řečí začal rychle chystat na cestu. Vzal si jen luk a pár šípů, pokrývku, Oghlarův vak, ve kterém zbývalo několik hltů vody, a další vak, jenž by naplnil, až vodu najde. Ještě pár kousků sušeného masa a Lominas mu podstrčil několik posledních sucharů, které ještě zbyly ze zásob.

„Barlé ni Avalim a brzy se vrať,“ řekl s povzdechem.

„A s vodou,“ zašeptal s nadějí, když pozoroval siluetu vzdalujícího se mladíka.

Když se Abarhilovi dočasné tábořiště ztratilo z očí, přemýšlel, na kterou světovou stranu se obrátit, ale ať se kolem sebe rozhlížel, jak chtěl, všude viděl stejnou pustou pláň a nikde žádné znamení, které by mu napovídalo, kde se dá najít voda. Došel k názoru, že je opravdu jedno, kudy půjde, pokud se nevydá cestou zpět. Všude bude potřebovat štěstí a pomoc shůry. Vyrazil tedy, kam ho nohy nesly.

„Avalim, bohové, potřebuji vaši ochranu a pomoc,“ říkal si tiše a přidával pomalu do kroku. „Ved'te mě, ať najdu vodu včas!“

Prosebně vzhlédl k nebesům, jejichž modř se rozpouštěla v ostrém slunečním světle. Šel usilovně celé odpoledne a k večeru si našel nevelký dolík, ve kterém si udělal jednoduché lůžko z vysoké trávy a usnul okamžitě, jak se jeho hlava dotkla vychládající země. Ráno dopil poslední hlt vody, kterou mu nechal Oghlar, a znovu vyrazil. Snažil se držet severní směr, ale řídit se mohl pouze podle slunce, protože travnatá pláň nenabízela žádné orientační body.

„To jsem zvědavý, jestli budu schopen najít cestu zpět,“ šeptal si pro sebe, když pokračoval znavenou chůzí tam, kde tušil sever. Další večer jej po vyčerpávajícím dni pochodu zastihl unaveného a žíznivého a jen noční chlad zmírňoval palčivé sucho v jeho ústech. V noci měl divoké sny. Zdálo se mu, že se topí v divokých, chladných vodách mohutné řeky, jejíž proud jej stahuje ke dnu. Vzbudil se, když bylo slunce již na obzoru. Pomalu vstal z lůžka a balil si své skromné zásoby, když najednou ustrnul. „Někdo mě sleduje.“

Aniž věděl proč, získal neodbytný pocit, že se na něj někdo dívá. Nevěděl, zda to je člověk nebo šelma, ale obojí cítil jako nebezpečí. Obezřetně se rozhlédl. Nedaleko od něj, nějakých sto

kroků bylo maličké návrší, spíše písečný přesyp, pokrytý řídkou trávou. Na něm stála nehybně jako socha postava muže.

„U Dâurkhôra, ten tam musí stát už pěknou chvíli,“ zaklel v duchu Abarhil.

Muž stál na jedné noze, druhou měl pokrčenou a chodidlem opřenou o koleno stojné nohy. Nad hlavou mu vyčníval konec kopí nebo oštěpu, který držel jednou rukou a opíral se o něj. Na sobě měl koženou vestu, bederní roušku, která mu sahala až téměř ke kolenům. To byl jediný oděv, který zakrýval jeho hubenou, šlachovitou postavu. Přes rameno měl zavěšený jednoduchý proutěný koš, ze něhož vyčníval luk a šípy. Z postavy i barvy pleti bylo zřejmé, že nepatří mezi pralesní lid, jako byli Nigané.

„Tak tohle bude s největší pravděpodobností Nomghan,“ pomyslel si s nadějí Abarhil a složil na zem svůj luk a toulec a od pasu si odepjal meč, který také položil na zem na důkaz svých mírumilovných úmyslů. Když odložil své zbraně a popošel mu v ústrety, zastavil se ve vzdálenosti dvaceti kroků a čekal. Po chvíli bylo zřejmé, že bude na něm, aby se pokusil navázat rozhovor.

„Maghúr rin darli,“ pozdravil Abarhil muže chraptivým hlasem v chyrrkhanštině. Muž jen neznatelně pokývl hlavou a stál dál. Nevypadalo to, že by v něm ten podivný vetřelec budil důvěru, a očividně nespěchal se vzájemným představováním.

„Maji orne rin Roghídan,“ pokračoval Abarhil v představování a přitom se pokusil popojít blíže k muži. Ten zareagoval pouze překvapeným pokývnutím hlavou a lehce pozdviženým obočím. Pak se rychle postavil na obě nohy a oběma rukama pevně uchopil oštěp, celý jeho postoj vyzařoval nedůvěru.

„Eni rine pirog. Perló! Eni tinan noni!“

Abarhil žádal muže o vodu, ale přesvědčivější než vyřčená slova byl jeho vyprahlý, chraptivý hlas. Opět se k muži přiblížil,

už na pouhých pět kroků, a z bezprostřední blízkosti si mohl prohlédnout jeho tvář. Z mužova snědého obličejce rozbrázděného množstvím vrásek mohl vyčíst jen to, že doba mužova mládí je již pryč. Podle obličejce by jej Abarhil odhadl přibližně na čtyřicet let, ale proti byla jeho šlachovitá, dobře stavěná postava, ze které vyzařovala síla a pružnost mladého muže. Muži se chvíli navzájem pozorovali, když cizinec konečně promluvil. Jeho hlas zněl chrčivě a tvrdě, měl zvláštní přízvuk, ale slova byla srozumitelná.

„Co dělá cizinec se lví hřívou v zemi krásných lidí? Odkud má jméno, které by rád nosil každý Adiwan?“

Abarhil si odkašlal, aby si pročistil svoje vysušené hrdlo. Cítil úlevu, když na něj cizinec promluvil a bylo mu rozumět. Překvapilo ho, že sebe a soukmenovce, kteří tady jistě někde museli být, nazval krásnými lidmi. V každém případě ale vypadal přívětivěji a důvěryhodněji než kterýkoli z Niganů.

„Přicházím z jihu od Brighinu. Utekl jsem spolu s mými druhy Niganům, malým pralesním lidem, kteří nás přepadli a zničili naši loď. Nigané jsou...“

Muž pokynem ruky Abarhila zastavil.

„Súrwan zná národ malých lesních lidí. Jejich těla jsou malá, ale duše mají bojovné. Bojovní vyznavači velkého hada občas obchodují s Adiwany. Nikdy jsem však mezi nimi neviděl lidi, jako jsi ty.“

„Pocházím ze země, která je daleko na severu. Po moři by cesta trvala mnoho týdnů. Tam, pod severními hvězdami hoří ohně mého lidu,“ odpověděl chraptivě Abarhil a ukázal do míst, kde podle něho měl být sever.

„Když je tvá vlast tak vzdálená, co děláš tady uprostřed plání Adiwanghiru?“ zeptal se muž již přívětivěji a opět napřímil svůj oštěp.

„Já a moji druhové jsme obchodníci. Putujeme dlouhé týdny po moři, abychom nakoupili koření a kůže od Nomghanů a jim nabídli skvělé výrobky ze severu. Každý rok v létě se s nimi setkáváme u ústí Ogghinu.“

Abarhil se pokoušel být nejstručnější, protože mluvení mu dělalo stále větší potíže. Muž však neústupně pokračoval ve vyptávání.

„Súrwan již zaslechl cosi o tom, že v posledních letech dělají naši příbuzní u velké vody daleko na západě obchody s loděmi ze severu, ale vždy si myslel, že lodě patří Chyrrkhanům, našim severním příbuzným.

I když mluvíš jejich jazykem, nejsi jeden z nich. Tvá pleť a tvé vlasy jsou jiné,“ řekl důrazně snědý muž a významně nadzvedl bradu.

„Jsou mezi námi lidé z Anghiru, můj nejlepší přítel pochází z Nirruchu, největšího přístavu v Anghiru,“ řekl namáhavě Abarhil a snažil se pokračovat, ale zradil ho jeho hlas. Znovu si odkašlal, ale jeho hrdlo jako by bylo plné písku. Zvedl svůj ztrápený pohled a prosebně se podíval na muže stále stojícího se zvednutou bradou na náspu.

„Prosím, dej mi alespoň trochu vody.“

Lovec si Abarhila ještě chvíli váhavě prohlížel, ten stál a obtížně polykal suchým hrdlem.

„Súrwan ví, kde leží Nirruch. Súrwan jako malý chlapec navštívil s otcem Anghir a viděl sídlo krále Chyrrkhanů. Myslím, že nelžeš. Kde jsou tvoji druhové? Tady je voda. Pij!“

S těmito slovy muž přistoupil k Abarhilovi sundávaje přitom z ramene proutěný koš. Vyndal z něj vak s vodou. Abarhil začal hltavě pít. Měl chuť vylít si celý vak přímo do svých útroby. Cítil každou kapku vody, jak protéká jeho jícnem a plní jeho žaludek. Jako by znovu ucítil svou krev proudit v žilách. Přitom si

vzpomněl na své druhy. Ti jsou na tom podstatně hůře, jsou bez vody již dva dny. Ve spěchu tedy vysvětlil Súrwanovi, že jeho druhy zůstali někde na jihu asi den cesty a že jsou již celé dva dny bez vody a že on šel hledat vodu nebo pomoc. Súrwan jen poslouchal vyprávění a pokyvoval hlavou.

„Měli bychom si pospíšet. Adiwan dokáže vydržet na pláni bez vody i pět dnů, ale cizinci začnou umírat již třetí den. Musíme hned vyrazit a budeme doufat, že zastihneme tvé druhy živé.“

Bylo neuvěřitelné, jak rychle se Abarhilovi spolu s vodou vrátily i síly. Oba muži vyrazili nejprve na severozápad. Po dvou hodinách dorazili k nevelké nádrži, která sloužila jako napajedlo pro zvěř.

„Tak málo chybělo a mohl jsem ji najít sám, ‘ pomyslel si Abarhil. Súrwan, jako by četl jeho myšlenky, řekl: „Jen místní dokážou najít rychle vodu, když to potřebují. Rozumí zvěři, která zde žije, ta je k vodě dovede.“

Když naplnili Súrwanův vak i oba vaky, které přinesl Abarhil, až po okraj a dosyta se napili, obrátil se na něj Súrwan s otázkou: „Teď je na Roghídanovi, aby ukázal kam jít, abychom co nejdříve našli jeho druhy.“

„Myslím, že musíme přímo na jih,“ řekl rozhodně Abarhil. Súrwan se rychle rozhlédl a svižně vyrazil. Abarhilovo tělo bylo namáhavým putováním posledních týdnů zocelené, přesto však brzy zjistil, že držet krok se Súrwanem bude nad jeho síly. Muž se pohyboval s takovou ladností a rychlostí, když rychle přeskakoval vysoké trsy trávy, že se zdálo, jako by se jeho chodidla dotýkala jen jejích stébel a nedopadala na zem. Abarhil musel pravidelně popoběhnout, aby vyrovnal ztrátu. Súrwan šel plynule, nezastavoval a neohlížel se a tak pokračovali několik hodin. Abarhil začínal cítit vyčerpání a zrovna přemýšlel, že Súrwana požádá o přestávku, když se ten znenadání zastavil.

„Myslím, že už nejsme daleko, podívej se, tam na západě!“ a ukázal rukou na obzor, kde nad jedním místem ve stepi kroužilo hejno supů, jež vyhlíželo svou budoucí kořist. Pohled na ně vlil Abarhilovi sílu do unavených svalů a oba muži přešli z chůze do pomalého běhu. Přesto ještě hodinu trvalo, než dorazili k dočasnému úkrytu Abarhilových druhů. Obrázek, který se jim naskytl, byl žalostný, protože většina mužů ležela v mdlobách. Zchvácený Abarhil se naprosto vyčerpaný zhroutil na hraně rokle a díval se, jak Súrwan obchází jednoho po druhém a opatrně jim dává pít. Mužům, kteří byli při vědomí, dal napít jen několik hltů, těm, kteří byli v mdlobách, jen opatrně skrápěl rty. Když Abarhil posbíral zbytky svých sil, připojil se k němu. Voda dělala divy. Jeden po druhém se muži začali probírat z letargie a bezvědomí. Když vyčerpali všechnu vodu, otočil se Súrwan k Abarhilovi.

„Zůstaň se svými druhy, Súrwan přinese další vodu, vrátím se nejpozději ráno.“

Poté sebral všechny tři vaky, rozhlédl se po mužích přicházejících pomalu k vědomí a svou ladnou a rychlou chůzí zmizel v oslňujícím světle rychle zapadajícího slunce.

Abarhilovi se podařilo vzkřísit Zârika, Oghlara a Frendina. Ze všech na tom byl nejlépe asi mladý plavčík, který se zotavil nejrychleji a nyní pomáhal Abarhilovi pečovat o bezvládné druhy. Během toho stručně vyprávěl, co se událo za necelé tři dny Abarhilovy nepřítomnosti. První den to ještě šlo, ale druhý den už někteří začali blouznit. K večeru Ranis, který pocházel původem z Hyrndaloru, zešílel a utekl do stepi. Kde skončil, Frendin netušil a nikdo neměl sílu jít jej hledat. Třetího dne ráno již byl při vědomí jen on, Oghlar, Zârik a Izindur.

Z posledních sil se pokusili udělat pro sebe i ostatní jakési přístřešky z větví a trávy. Poslední, co si Frendin pamatoval, byly stíny kroužících ptáků nad nimi. Potom se probral, když se díval do očí toho zvláštního muže, který přišel s Abarhilem.

Mezitím přišel soumrak, který přinesl chlad a úlevu. Námořníci ulehli a usnuli, aby každý z nich nabral síly. Abarhil před usnutím myslel na Súrwana. Celý den trvala cesta sem a on bez odpočinku vyrazil zpět. Někdy v noci dorazí k napajedlu, nabere vodu a čeká ho další cesta zpět do tábora.

„To jsem tedy zvědavý, zda to stihne do svítání,“ blesklo Abarhilovi hlavou, než vyčerpaný a unavený usnul. Vstával brzy za ranního šera, kdy bylo slunce ještě skryté za obzorem. Protáhl rozbolavělé svaly a vyšel na svah rokle, aby se rozhlédl po kraji. Když vylezl nahoru, objevily se na východě první ranní paprsky slunce a světlo pomalu odkrývalo probouzející se savanu. V dálce zahlédl jakousi pohybující se tečku a jeho oči se rozevřely překvapením. Súrwan se vracel s vodou od napajedla. Zdálky už se jeho chůze nezdála tak ladná a plynulá jako včera, ale pohyboval se stále stejně rychle, jako by to ani jinak neuměl.

„O Nomghanech se říká, že dokážou bez odpočinku urazit i šedesát mil! Jsou neuvěřitelně vytrvalí. Tady to vidíš na vlastní oči. Podle toho, co jsi říkal, je na nohou již více jak den, bez jídla, bez odpočinku.“

Abarhil se otočil a viděl kousek za sebou stát Oghlara. Jeho tvář byla naprosto vážná a vyjadřovala stejný obdiv, který cítil i Abarhil. Když Súrwan dorazil, předal vodu Abarhilovi.

„Tady je voda,“ řekl, těžce oddechuje.

„Věřím, že dost pro všechny! Súrwan je unavený, již dva dny nespál, potřebuje si odpočinout.“

S těmi slovy poodešel stranou, ze svého koše vyjmul tenkou koženou pokrývku a za několik okamžiků již bylo slyšet jeho pravidelné oddychování. Více jak hodinu trvalo než Abarhil s Oghlarem a Frendinem obešli všechny muže. Většina z nich se zotavovala velice rychle.

„Myslím, že za pár hodin budeme moci vyrazit. Nevidím žádný rozumný důvod, abychom tady zůstávali. Když půjdeme celý den, mohli bychom být za soumraku u napajedla. Tam je vody dostatek a jistě tam i něco ulovíme,“ řekl Abarhil Oghlarovi a Lominasovi, když si konečně mohli sednout a k snídani sníst zbytky sušeného masa. Jen domluvil, zvedl se z místa, kde odpočíval, i Súrwan. Spal necelé dvě hodiny, ale vypadalo to, že je úplně svěží. Přistoupil k sedící trojici mužů, protože vytušil, že se jedná o vůdce celé této neobvyklé výpravy.

„Súrwan zdraví Roghídana a jeho druha ze severu.“

Potom se otočil k Oghlarovi.

„Roghídan vyprávěl Súrwanovi, že jeho přítel je Chyrrkhan. Ty jsi jediný, který má mezi těmito muži rysy mého lidu. Jak tě nazývají v tvém domě?“

Oghlar se postavil a nepatrně se uklonil. „Oghlar Mirolach, námořník a lodivod z krásného Nirruchu na břehu velkého moře.“

„Nirruch jsem nikdy neviděl, ale slyšel jsem o něm při svých návštěvách u příbuzných na severu.“

„Návštěvách? To znamená, že Súrwan navštěvuje Anghir?“ zeptal se zvědavě a překvapeně Oghlar.

„Poslední roky již ne.“

Súrwan zakroutil hlavou a na jeho šlachovitém krku se pod kůži doslova rýsoval každý jednotlivý sval.

„Ale v mládí jsem kraj Chyrrkhanů navštívil několikrát. Od té doby, co Súrwan převzal po otci hůl brina, na sever necestuje.“

„Ty jsi brin?“ vstoupil i přes nesouhlasné pohledy obou mužů do rozhovoru udivený Abarhil. „Nikdy jsem žádného neviděl.“

Mezi Tighany jsou vzácní jak sinam,“ řekl omluvně, protože nedokázal zkrotit svou zvědavost.

Súrwan se na Abarhila klidně podíval a odpověděl: „Naše poznání a vědomosti nejsou určené pro běžné oči a uši. Dlouho trvá, než člověk pochopí, jak je správně používat. V nepovolaných rukách škodí. Brinové nepotřebují, aby se o nich příliš mluvilo. Kdo je potřebuje a je připraven, cestu si k nim najde.“

Poté se krátce odmlčel a následující větou vyvedl Abarhila z míry.

„Ty tu cestu přece znáš, Roghídane?“

Abarhil se na něj překvapeně podíval a potom pohlédl rozpačitě na Oghlara, jako by čekal nějaké vysvětlení. Ten však nehnul ani brvou a tak se otočil se znovu na Súrwana. Jeho tvář však byla klidná a vyrovnaná a jen na okamžik měl pocit, že zahlédl stín lehkého lišáckého úsměvu, jaký znal od Oghlara.

„Takže další, vedle kterého si budu připadat jako slepý,“ zabručel si pro sebe Abarhil. Vtom je však vyrušil Lominas, který z celého rozhovoru nerozuměl jedinému slovu. Začal se nervózně ošívát a hlasitě si odkašlával.

„Ty, Abarhile, nemohl bys mi přeložit, o čem je řeč? Vysvětlil vám, jak se dostaneme do Anghiru? Je to daleko?“

Abarhila ta slova vytrhla z úvah, cukl sebou, jako by se probudil ze snu, a udiveně se podíval na Lominase na jeho tázavý, nedočkavý výraz.

„Zatím jsme o tom nemluvili, bylo to jen představování. Ale zeptám se. A už budu překládat, promiň.“

Další hovor už pak probíhal i za Lominasovy účasti. Zprávy, které od Súrwana dostali, nikoho z nich nepotěšily. K Madrughinu, hraniční řece mezi Anghirem a Bôghirem, jsou to nejméně dva měsíce cesty a vzhledem k tomu, že za pár týdnů

mělo začít období dešťů, během kterého se pláně změní v nekonečný mělký močál, byla cesta přímo na sever nemyslitelná. Období dešťů bude trvat přibližně dva měsíce. Súrwanův rod tráví toto období v zimovištích na severovýchodě v nízkém pohoří.

„Súrwan vás zve, abyste odešli s námi. Zimní sídla Adiwani jsou vzdálené dva týdny pochodu. Až období dešťů skončí, postaráme se, abyste se dostali do Anghiru.“

Abarhil, Lominas a Oghlar se dívali jeden na druhého a nikdo nic neříkal. Súrwan pokrčil rameny a vrátil se na místo svého odpočinku, kde začal smotávat svou tenkou koženou pokrývku, ponechávaje je vlastním úvahám.

„Asi nemáme na výběr. Nevím, jak vypadá v Bôghiru období dešťů, ale troufám si odhadnout, že by to pro nás bylo stejně obtížné jako vše, co jsme doposud podstoupili. Už bychom neměli riskovat další životy,“ ozval se Oghlar. Lominas se podrbl zezadu na krku, vypadal pořád unaveně, ačkoliv tvrdil, že se mu už vrátila síla.

„Hned od začátku jsem byl proti všem těm změnám plánů a vy oba to moc dobře víte. Ale tohle je snad první, která se mi od vyplutí z Osttaru opravdu zamlouvá,“ řekl a usmál se. Abarhil jen přikývl a bez zaváhání řekl: „Souhlasím. Půjďme se Súrwanem.“

Tři dny trvala cesta do přechodného tábořiště Súrwanovy rodiny. Putování pod Súrwanovým vedením bylo mnohem jednodušší než bloudění a trmácení předchozích dnů. Nikdy se nevraceli, nikdy nebloudili v kruhu a večer vždy tábořili u zdroje vody a měli co jíst. Přes namáhavý pochod se tak všem pomalu

vracely síly. Třetího dne odpoledne konečně dorazili do tábořiště Súrwanovy rodiny, kterou tvořila jeho žena, tři synové a dvě dcery se svými rodinami a rodina jeho sestry, celkem dvacet sedm hlav, včetně malých dětí. Na dlouhé představování a seznamování, které by vyhovělo místním zvykům, nebyl čas. Každý z námořníků dostal své místo na spánek a další den ráno za rozbřesku všichni pomáhali skládat rozlehlý tábor. Námořníci z Azraphel byli připraveni na dlouhé putování, nestačili se však divit, jak rychle celá karavana postupovala. Každý den se šlo nepřetržitě alespoň deset hodin a všichni členové Súrwanovy rodiny, včetně dětí, vypadali stále stejně svěží. Muži, kteří tvořili předvoj a hlídali boky a týl výpravy, často ušli i dvojnásobek vzdálenosti co karavana. Námořníci však byli každý večer úplně vyčerpaní, a to jim Súrwan tvrdil, že kvůli dětem a objemnému nákladu a dobytku se karavana pohybuje velmi pomalu.

„U Dâurkhôra, mě snad ty nohy upadnou! Tohle přece moje staré kosti nevydrží. To bych tedý chtěl vidět, kolik toho denně ujdou, když jsou na lovu. Já jsem námořník a nejsem nákladní mezek,“ proklínal pochod Zârik.

„To si raději nepřej vědět ani zažít,“ odvětil mu úsečně Oghlar, když si masíroval bolavá lýtka.

Lovci, kteří výpravu vedli, však nedbali na náрек a naléhali, aby se pochodovalo od časného rána až téměř do tmy. Procházeli teď nejnebezpečnějším úsekem cesty. V kraji přibývalo stromů a na východě byly vidět nezřetelné obrysy nízké pahorkatiny, jež byla uprostřed přerušená Achnúr Norem, bránou, kterou prý do zdejších rovin přicházela zvláštní obrovitá zvířata, která lovci nyní vyhlíželi ve dne v noci.

Byli přibližně v polovině cesty, když k výpravě přiběhl jeden ze Súrwanových zeťů Tinowan a rozčileně vykřikoval: „Achnúril, achnúril, tam za kopcem!“